

Τὸ Σύνδρομο
τῆς
“Νέας Ἐποχῆς”...

...καὶ ἡ Ἐλπίδα
τῆς
Ὁρθοδοξίας μας

« Λάμπας ἐν τῇ Αἰγύπτῳ φωτισμὸν ἀληθείας, ἐδίωξας τοῦ ψεύδους τὸ σκότος·
τὰ γὰρ εἶδωλα ταύτης Σωτήρ, μὴ ἐνέγκατὰ Σου τὴν ἰσχὺν πέπτωκεν... »

■ Ἐκμηδένιση τῆς προσωπικῆς ὕπαρξης τοῦ ἀνθρώπου

Μετενσάρκωση καὶ Κάρμα* Μέρος Γ΄

Μὲ ὅσα ἀναφέραμε μέχρι τώρα γιὰ τὴ δοξασία τῆς μετενσάρκωσης καὶ τὸ Κάρμα, μπορούμε νὰ ποῦμε συνοπτικά ὅτι, στὴν πραγματικότητα, ἡ δοξασία αὐτὴ **«δὲν ὀδηγεῖ στὴν ἀνάπτυξη τῆς προσωπικότητας τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ στὴν ἐξουδετέρωσή της· δὲν καλλιεργεῖ τὶς σχέσεις ἀμοιβαίας εὐθύνης καὶ ἀγάπης ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ τὸν ἀτέρμονα ἐγωκεντρισμό. Ἡ πίστη αὐτὴ δὲν γνωρίζει ἔλεος καὶ ἀπειλεῖ τὰ θεμέλια ὀλόκληρης τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ μας»¹.**

Στὴ συνέχεια θὰ φωτίσουμε μερικὲς ἀκόμη πτυχὲς τῆς ἀντιχριστιανικῆς αὐτῆς δοξασίας, ἡ ὁποία συχνὰ προκαλεῖ σύγχυση ἀκόμη καὶ μεταξὺ Ὁρθοδόξων χριστιανῶν.

6. Ἕνα σοβαρὸ καὶ δύσκολο πρόβλημα γιὰ τοὺς «μετενσαρκωτὲς»

Ἡ μεγαλύτερη δυσκολία καὶ ἀμφισβήτηση ποὺ ἀντιμετωπίζει ἡ δοξασία τῆς μετενσάρκωσης εἶναι τὸ ἄλυτο πρόβλημα τῆς λήθης. **Οἱ ἴδιοι** οἱ θεωρητικοὶ τῆς δοξασίας αὐτῆς ἀποδέχονται ὅτι τὸ ἄτομο, κατὰ τὴν νέα του ζωὴ συνοδεύεται ἀπὸ ἔλλειψη «μνήμης» τῆς προηγούμενης ζωῆς του, ἢ τῶν ζωῶν του.

(*) Περιοδ. «Διάλογος», ἀριθμ. τεύχους 81/Ἰούλιος-Σεπτέμβριος 2015, σελ. 2-7. Τοῦ Πρωτοπρ. Κυριακοῦ Τσουροῦ, Γραμματέως τῆς Σ. Ἐ. ἐπὶ τῶν αἰρέσεων. • Ἐπιμέλ., ὑπέριτιλ., παράγρ., ἔντονα ἡμέτ.

1. π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, Μετενσάρκωση ἢ Ἀνάσταση, Β΄ ἔκδ. Ἀθήνα 1995, σελ. 127.

Ἡ Τεκτονικὴ Ἐγκυκλοπαίδεια, στηριζόμενη κυρίως στὸν Papyrus, ἐπιδιώκει νὰ ὑπερπηδήσει τὴ δυσκολία αὐτὴ συνοψίζοντας ἐν προκειμένῳ ὅλους τοὺς ἰσχυρισμοὺς καὶ τὶς ἀτόψεις τῶν «μετεμψυχωτῶν»: **«Τὸ μετενσαρκούμενον ἐγὼ δὲν διατηρεῖ φυσικὰ συγκεκριμένην ἀνάμνησιν τῶν προγενεστέρων του ὑπάρξεων, διότι αὐτὴ ἀποθηκεύεται ἔξω τοῦ κύκλου τῆς φυσικῆς του συνειδήσεως καὶ ἐντὸς τοῦ ἀμεταβλήτου ἐγῶ. Ἡ ἀμνησία αὐτὴ ἀποτελεῖ εὐεργέτημα διὰ νὰ μὴ ἔχη ἡ ψυχὴ συνειδήσιν τῆς ἀμαρτωλῆς τῆς ἴσως ἱστορίας κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς γῆς ἀνακύκλωσίν της, σκοποῦσαν τὴν τελικὴν της ἐξάγνισιν. Ἡ ἀνάμνησις ἐν τούτοις προηγουμένων βιώσεων εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς ὠρισμένα καὶ ὀλίγα μόνον ἄτομα, τὰ περισσότερον τῶν ἄλλων ἐξελιχθέντα, τὰ ὁποῖα διὰ μακρᾶς προπονήσεως ἀναπτύσσουν δύναμιν ἐνοράσεως»². Ἡ λήθη εἶναι «ἀναπόψευκτη ἀναγκαιότητα γιὰ νὰ ἀποφευχθεῖ ἡ αὐτοκτονία». Γι' αὐτό, τὸ «πνεῦμα» πρέπει νὰ πιεῖ «ἀπὸ τὸ νερὸ τῆς Λήθης πρὶν ἐπιστρέψῃ ἐπὶ τὴν γῆν». Αὐτὸ εἶναι «δειγμα πρόνοιᾶς καὶ διευκολύνει τὴν ἐξέλιξιν»³.**

Τότε ὅμως παραμένει τὸ ἐρώτημα: **Ἄν** εἶναι «εὐεργέτημα» νὰ μὴν ἔχει ἡ συνειδήσις τὴ μνήμη τῆς ἀμαρτωλότητάς της σὲ μιὰ δῆθεν προηγούμενη ζωὴ της, τότε πῶς θὰ «πληρώσει», θὰ «ἐξοφλήσει» τὸ «κακὸ κάρμα» της ποὺ τὴν ἐπανεφέρε σὲ μιὰ νέα ἐνσωμάτωσις;

Ἡ θεοσοφίστρια Μπλαβάτσκι ὑποστηρίζει ὅτι τὰ φυσικὰ στοιχεῖα τοῦ ἀνθρώπου «διαλύονται μετὰ τὸ θάνατο μαζί μ' ὅλα τὰ συστατικὰ τους, ἀφανίζεται λοιπὸν κι' ἡ μνήμη μαζί μὲ τὸν ἐγκέφαλο»⁴.

Ἡ ἄλλη θεοσοφίστρια, ἡ Μπεζάντ, διαφοροποιεῖται ἐν μέρει: **«Τὸ “Ἐγὼ”, τὸ ἀληθινὸ “Ἐγὼ” θυμᾶται. Ὁ ἄνθρωπος-κτῆνος εἶναι αὐτὸς ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ θυμηθεῖ τὰ περασμένα, ἀφοῦ δὲν ἔφθασε σὲ τέλεια ἀνταπόκριση μὲ τὸν “ἀληθινὸ ἐαυτὸ” του». Τότε μόνο θὰ θυμηθεῖ, ὅταν τὸ νέο προσωπικὸ ἐγὼ ἐνωθεῖ μὲ τὸ αἰώνιο «Ἐγὼ» καὶ συνταυτιστεῖ μ' αὐτὸ (τὸν «Δονητῆ»)»⁵.**

2. Ἐνθ. ἀνωτ. σελ. 607. Βλ. καὶ Papyrus, ἔνθ. ἀνωτ. σελ. 125.

3. Papyrus, αὐτόθι, σελ. 100, 125.

4. 4. Ἐλ. Μπλαβάτσκι, Τὸ κλειδὶ τῆς Θεοσοφίας, σελ. 143. Βλ. καὶ τῆς ἰδίας, Εἰς τὴν χώραν τῶν γαλάζιων βουνῶν, μν. ἔργ. σελ. 40.

5. Ἄν. Μπεζάντ, Μετενσάρκωσις, σελ. 46, 47.

Νικόλαος Α.
Μαργιωρής.
(1913 -1993)

Ο Νικόλαος Μαργιωρής επιδιώκει να αντιμετωπίσει τὸ πρόβλημα μὲ πιὸ πρακτικό, περιεργό τρόπο: «**Ὑ**πάρχει ὁ φόβος ὁ ἀναμιμνησκόμενος τῶν προηγούμενων ζωῶν του, νὰ πληροφορηθεῖ καὶ ὄχι πολὺ ὠραῖα πράγματα ποὺ ἔκανε σ' αὐτοὺς τοὺς προηγούμενους βίους. **Θ**ὰ μάθει μιὰ ἀλήθεια ποὺ δὲ θὰ εἶναι οὔτε εὐχάριστη οὔτε βοηθητική γιὰ τὴν παροῦσα του ἐξέλιξη-ζωή... ἡ σαρκούμενη ψυχὴ πρέπει νὰ μένει ἀπερίσπαστη καὶ ἀνεπηρέαστη στὶς σχέσεις της μὲ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν παίξει σπουδαῖο ρόλο στὴ ζωὴ ἢ πρόκειται νὰ παίξουν. **Εἶ**ναι φυσικότατο, ὅταν κανεὶς ὑπεύθυνα πιὰ πληροφορηθεῖ γιὰ τὶς προβιωτές του, νὰ τοποθετηθεῖ ἀνάλογα ἀπέναντι σὲ ζῶντες σήμερα συναθρώπους, ποὺ τότε τὸν ἀδίκησαν, τὸν συκοφάντησαν, τὸν φυλάκισαν, τὸν φόνευσαν πιθανῶς κτλ. **Αὐ**τὴ ἢ ἐκ τῶν ὑστέρων τοποθέτηση δημιουργεῖ ἀναστολὴ σ' ὅλη τὴν ἐξέλιξη, ἐνῶ ἡ λησμονιὰ εἶναι μεγάλη δύναμη ποὺ βοηθᾷ τὸν ἄνθρωπο νὰ μείνει ἀνεπηρέαστος στὸ ἔργο τῆς ἐξέλιξής του»⁶.

Αντὶ ἄλλης ἀπάντησης, μεταφέρουμε ἐδῶ τὴν παρατήρηση τοῦ Ἐπίκουρου στὴ θεωρία τῶν Πυθαγορίων γιὰ τὴν μετεμψύχωση, ὅπως τὴν καταγράφει ὁ Cooper: «**Ο** Ἐπίκουρος ἔχει ἀντιταχθῆ πρὸς τὴ θεωρία τοῦ Πυθαγορισμοῦ λέγοντας ὅτι, ἐφόσον ἡ ψυχὴ δὲν διατηρεῖ τὴν ἀνάμνηση τῶν περασμένων ὑπάρξεων καὶ καμμία προσωπικὴ ταυτότης ἐνσυνείδητος δὲν κατοικεῖ μέσα στὴν ὅλη σειρὰ τῶν ἐπαναγεννήσεων, οἱ συνέπειες τῶν πράξεων ἐπιπίπτουν κατ' ἀνάγκη σὲ μιὰ ἄλλη ὄντοτητα, ποὺ δὲν γνωρίζει τὴν αἰτία τῆς τιμωρίας της καὶ συνεπῶς δὲν γίνεται οὔτε καλύτερη, οὔτε σοφώτερη μὲ τὸ νὰ ἔχη τιμωρηθῆ»⁷.

Εἶναι πάντως ἀπορίας ἄξιο, πῶς ἡ ψυχὴ ποὺ «ἔκρινε» ὅτι πρέπει νὰ μετενσαρκωθεῖ, ἄρα εἶχε συναίσθηση τῆς πνευματικῆς της κατάστασης καὶ τῆς ἀνάγκης ἐπανενσωμάτωσής της, καὶ ἐπομένως θυμόταν τὸ Κάρμα της, χάνει κάθε ἀνάμνηση κατὰ τὴ νέα της «ζωή» καὶ ἄρα ἀγνοεῖ καὶ τὸν λόγο τῆς νέας μετενσάρκωσής της καὶ τῆς ἐνδεχομένης ταλαιπωρίας

6. Νικ. Μαργιωρῆ, μν. ἔργ., σελ. 388-389.

7. Irv. Cooper, μν. ἔργ. σελ. 86.

της ύφισταμένη ένα κακὸ Κάρμα! Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξει τιμωρία ἢ διαπαιδαγώγηση, ὅταν δὲν ὑπάρχει ἡ συναίσθηση κάποιων παραβάσεων γιὰ τὸς ὁποῖες ἤλθε νὰ πληρώσει καὶ μάλιστα μετὰ ἀπὸ πολλὰ χρόνια, ἴσως καὶ αἰῶνες; Εἶναι σὰν νὰ διέπραξε κάποιον παιδί τῆς πρώτης τάξης ἕνα σφάλμα κι ἐμεῖς νὰ τιμωροῦμε πάλι ἕνα παιδί τῆς πρώτης τάξης μετὰ ἀπὸ δύο ἔτη. Τὸ ἐντυπωσιακὸ εἶναι ὅτι οἱ «μετενσαρκωτὲς» κάνουν λόγο γιὰ «ἐπιστήμη» καὶ «λογικὴ» ἀπάντηση στοὺς προβληματισμοὺς τοῦ ἀνθρώπου!

Στὸ ἴδιο κεφάλαιο τῆς «μνήμης» καὶ τῆς «λήθης» ἐντάσσονται, τέλος, καὶ οἱ ἀποκαλούμενες «ἀναδρομὲς» ἢ «ἀνάδρομη ὑπνωση», μὲ τὶς ὁποῖες ἐπιδιώκεται, μέσῳ τεχνητῆς ὑπνώσης, νὰ θυμηθεῖ ὁ ὑπνωτιζόμενος παλαιότερες δῆθεν ζωὲς του, ἀποδεικνύοντας ἔτσι ἀληθινὴ τὴν μετενσάρκωση⁸. Ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ τὶς βάσιμες, ἀπὸ ἐπιστημονικῆς πλευρᾶς, ἀμφισβητήσεις τῶν τεχνικῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἐμπειριῶν πού τάχα αὐτὲς προβάλλουν, εἶναι καὶ μερικοὶ θεωρητικοὶ τῆς μετενσάρκωσης πού κάνουν λόγο γιὰ «φαντασίες». Ὁ ἴδιος ὁ Parus, ἀναφερόμενος στὶς πνευματιστικὲς συγκεντρώσεις, παρατηρεῖ ὅτι ἐκεῖ ὁ ὑπνωτιζόμενος «προσπαθεῖ νὰ φαντασθεῖ ποιὸς ἦταν καὶ συνήθως φαντάζεται πῶς ἦταν ἕνα ἀξιόλογο ἄτομο, ὑψηλῆς κοινωνικῆς θέσεως καὶ ἰσχύος... βλέπει κανεὶς ἐλάχιστους δολοφόνους, μέθυσους, μικρεμπόρους ἢ ὑπηρέτες νὰ ἐπανασαρκώνονται. Πάντα ὑπάρχει ἕνας Ναπολέων... ὁ Λουδοβίκος 16ος... διάσημοι Φαραῶ...»⁹. Καὶ συμπεραίνει: «πλῆθος ἀτόμων ὀραματίζεται καὶ ἰσχυρίζεται ὅτι εἶναι ἐπανεσάρκωση τοῦ Χριστοῦ ἐπὶ τῆς γῆς... Αὐτὰ εἶναι τὰ λάθη τῆς ἡμιμάθειας πού... δαιμονίζουν τὰ καλύτερα μυαλὰ καὶ τὰ κάνουν νὰ παρεκτρέπονται ἠθικὰ ἢ διανοητικά, ἀνάλογα μὲ τὴν περίπτωσή»¹⁰.

8. Βλ. Περισσότερα, π. Βασ. Γεωργοπούλου, Μετενσάρκωση (Μιὰ ἀκόμα διδαχὴ τοῦ ὄφους), περιοδ. Ἐφημέριος, Μάϊος 2005, σελ. 4.

9. Parus, ἔνθ. ἀνωτ., σελ. 101.

10. Αὐτόθι, σελ. 102. Ὁ Parus ὑποστηρίζει ὅτι «Ὁ Χριστὸς [πρόκειται περὶ τῆς “χριστικῆς” κατάστασης καὶ ὄχι περὶ τοῦ ἱστορικοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ] ἔχει ἕνα “οἶκο” ὅπου ὑπάρχουν ἑκατομμύρια πνεύματα. Κάθε φορὰ πού κάποιον πνεῦμα ἀπὸ αὐτὰ ἐπανεσαρκώνεται, ὑπακούει ἐπάνω στὴ γῆ στὸν ἀκόλουθο νόμο: 1ο Εἶναι ὁ πρωτότοκος τῆς οἰκογένειάς του. 2ο Ὁ πατέρα του ὀνομάζεται πάντοτε Ἰωσήφ καὶ ἡ μητέρα του ὀνομάζεται πάντοτε

Καὶ ὁ γκουρὸς Σρί Σρίμαντ, ἀναφερόμενος σὲ μιὰ περίπτωση «ύπνωτικῆς ἀναδρομῆς», βεβαιώνει ὅτι **«Ἐν τούτοις μεταγενέστερη ἔρευνα ἀπέδειξε ὅτι ὅλη αὐτὴ ἡ δραματικὴ ἱστορία ἦταν φανταστικὴ»¹¹.**

Ἰαν Στήβενσον.
(1918-2007)

Πέραν ὅμως τοῦ ἀποκρυφιστικοῦ καὶ φανταστικοῦ χαρακτήρα τῶν λεγομένων «ἀναδρομῶν», ἔχει διαπιστωθεῖ σὲ μερικὲς περιπτώσεις, ἀπὸ ἔγκυρους ἐπιστήμονες, ὅπως ἀπὸ τὸν εἰδικὰ ἀσχοληθέντα μὲ τὴν μετενσάρκωση καθηγητὴ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιορζίνια Ἰαν Στήβενσον, καὶ ἡ παρουσία δαιμονικῶν στοιχείων. **Αὐτὸ ἐπιβεβαίωσε μὲ ἐπιστολὴ του στὸν Στήβενσον καὶ ἰνδουϊστῆς δάσκαλος, γράφοντάς του ὅτι «καμμιά ἀπὸ τὶς περιπτώσεις πὺν εἶχε καταγράψει δὲν ἦταν περίπτωση μετενσάρκωσης, ἀλλὰ ἦταν περιπτώσεις κατάληψης ἀπὸ πνεύματα»¹².**

7. Αὐθαίρετοι ἰσχυρισμοὶ

Οἱ ἐκπρόσωποι τῆς μετενσάρκωσης, παρερμηνεύοντας ἐδάφια τῆς Ἀγίας Γραφῆς καὶ τοὺς λόγους τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἰσχυρίζονται ὅτι εἶναι καὶ χριστιανικὴ διδασκαλία. **Τὰ σπουδαιότερα ἐδάφια, τὰ ὁποῖα ἐπικαλοῦνται γιὰ νὰ στηρίζουν αὐθαίρετα τοὺς ἰσχυρισμούς τους, εἶναι τὰ ἀκόλουθα:**

α) Ἰωάννης - Ἡλίας

Ματθ. ια΄ 14: **«καὶ εἰ θέλετε δέξασθαι, αὐτὸς ἐστὶν Ἡλίας ὁ μέλλων ἔρχεσθαι».** **Καὶ Ματθ. ιζ΄ 12-13,** (σὲ συσχετισμὸ μὲ τὸ **Μάρκ. θ΄ 13): «Ἡλίας ἤδη ἦλθε, καὶ οὐκ ἐπέγνωσαν αὐτόν, καὶ ἐποίησαν αὐτῷ ὅσα ἠθέλησαν... Τότε συνῆκαν οἱ μαθηταὶ ὅτι περὶ Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ εἶπεν αὐτοῖς».**

Ο λόγος στὰ ἐδάφια αὐτὰ εἶναι περὶ τοῦ Προδρόμου Ἰωάννου, τὸν ὁποῖο ὁ Κύριος χαρακτηρίζει ὡς τὸν «ἐν γεννητοῖς

Μαρία ἢ ἔχουν τὸ ὄνομα πὺν ἀντιστοιχεῖ ἀριθμολογικὰ σὲ ἄλλη γλῶσσα μὲ αὐτὰ τὰ δύο ὀνόματα», αὐτόθι.

11. Επιστρέφοντας, ἔνθ. ἀνωτ. σελ. 117-118.

12. Βλ. π. Βασ. Γεωργοπούλου, μν. ἔργ., καθὼς καὶ τὶς σχετικὲς παραπομπές, σελ. 5.

γυναικῶν μείζονα» (Ματθ. ια΄ 11). Ἰσχυρίζονται, λοιπόν, ὅτι στὰ ἐδάφια αὐτὰ ἐμφανίζει ὁ Κύριος τὸν Ἰωάννη ὡς μετενσάρκωση τοῦ Προφήτη Ἡλία.

Ὅμως, ὁ Κύριος στὰ ἐδάφια αὐτὰ ταυτίζει καὶ δὲν ταυτίζει τὸν Ἰωάννη μὲ τὸν Ἡλία. Ἀφ' ἐνὸς μὲν, λέει ὅτι «**Ἡλίας μὲν ἔρχεται πρῶτον καὶ ἀποκαταστήσει πάντα**» (Ματθ. ιζ΄ 11), δεί-

χνοντας τὰ ἔσχατα καὶ τὰ γεγονότα πρὸ τῆς Β΄ Παρουσίας Του. Διαχωρίζει ἔτσι τὸν Ἡλία ἀπὸ τὸν Ἰωάννη, ὁ ὁποῖος εἶχε ἤδη ἔλθει, χωρὶς νὰ ἔχει «ἀποκαταστήσει πάντα». Στὴ συν-έχεια λέει ὁ Κύριος: «**λέγω δὲ ὑμῖν ὅτι Ἡλίας ἤδη ἦλθε καὶ οὐκ ἐπέγνωσαν αὐτόν**». Πῶς λοιπόν πρέπει νὰ ἐννοηθοῦν οἱ λόγοι αὐτοῦ τοῦ Κυρίου;

Εἶχε προφητευθεῖ ἀπὸ τὸν Προφήτη Μαλαχία ὅτι «**Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστελῶ ὑμῖν Ἡλίαν τὸν Θεσβίτην, πρὶν ἢ ἔλθειν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ, ὃς ἀποκαταστήσει καρδίαν πατρὸς πρὸς υἱὸν καὶ καρδίαν ἀνθρώπου πρὸς τὸν πλησίον αὐτοῦ, μὴ ἐλθὼν πατάξω τὴν γῆν ἄρδην**» (Μαλαχ. δ΄ 4-5).

Καὶ ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου, προαναγγέλλοντας τὴν γέννηση τοῦ Ἰωάννου στὸν Ζαχαρία, τοῦ εἶπε ὅτι: «**Καὶ αὐτὸς προελεύσεται ἐνώπιον αὐτοῦ ἐν πνεύματι καὶ δυνάμει Ἡλιοῦ**» (Λουκ. α΄ 17), δηλαδή θὰ ἔλθῃ μὲ τὰ ἴδια χαρίσματα καὶ τὴν δύναμη τοῦ Ἡλία.

Ἐπομένως, ἡ «ἡμέρα Κυρίου ἢ μεγάλη καὶ ἐπιφανῆς» δὲν εἶναι ἡ ἐνσάρκωση τοῦ Λόγου, ἢ ἐπὶ γῆς Ἐπιφάνεια τοῦ Χριστοῦ, πρόδρομος τῆς ὁποίας ἦταν ὁ Ἰωάννης, ἀλλὰ ἡ «ἡμέρα Κυρίου», ἢ Β΄ Παρουσία τοῦ Χριστοῦ, πρὶ τῆς ὁποίας θὰ «ἔλθῃ» ὁ ἱστορικὸς Ἡλίας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης (βλ. καὶ Ἀποκ. ια΄ 3-10).

Κατὰ τοὺς ἐρμηνευτὲς τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ μάλιστα τὸν ἱερὸ Χρυσόστομο, ὁ Κύριος ὀνομάζει Ἡλία τὸν Ἰωάννη λόγω τῆς ὁμοιότητος τοῦ ἔργου του μὲ τὸ ἔργο τοῦ Ἡλία. Ἀλλὰ καὶ ὁ παρεξηγημένος Ὠριγένης γράφει ἐν προκειμένῳ: «**Ἡλίας οὖν ὁ Ἰωάννης οὐ διὰ τὴν ψυχὴν λέλεκται, ἀλλὰ διὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν δύναμιν, ἅτινα οὐδὲν λυπεῖ τὸν Ἐκκλησιαστικὸν λόγον**»¹³. Ὅπως λοιπὸν ὁ Ἰωάννης ἦλθε ὡς Πρόδρομος τῆς Α΄ Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ἔτσι καὶ ὁ Ἡλίας θὰ ἔλθῃ ὡς πρόδρομος τῆς Β΄ Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ.

13. Ὠριγένη, *Εἰς τὸ κατὰ Ματθ. τ. ιγ΄ 2*. ΒΕΠΕΣ τ. 13, σελ. 167, 26-30.

Άλλωστε, ὁ Προφήτης Ζαχαρίας δηλώνει καὶ τὴν πατρίδα τοῦ Ἡλίας, ὀνομάζοντάς τον «**Θεσβίτην**». **Κ**αὶ βεβαίως, ὁ Πρόδρομος δὲν ἦταν «**Θεσβίτης**». **Α**κόμη, συμπληρώνει ὁ Ζαχαρίας, κάτι πού ὑπογραμμίζει καὶ ὁ Κύριος, ὅτι θὰ ἐπιναφέρει τοὺς Ἰουδαίους στὴν ὀρθή πίστη, γεγονός πού δὲν συνέβη ἐπὶ Ἰωάννου.

Τέλος, πρέπει νὰ ὑπογραμμίσουμε δύο ἀκόμη σημεῖα: **1) ὁ Ἡλίας, κατὰ τὴν Ἁγία Γραφή,** δὲν πέθανε, γιὰ νὰ μετενσαρκωθεῖ ὡς Πρόδρομος. **Ἡ μετενσάρκωση ὅμως ἀκολουθεῖ τὸν φυσικὸ θάνατο,** καὶ τὸ κυριώτερο: **2) ὁ ἴδιος ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης,** ἐρωτηθεὶς ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἂν εἶναι ὁ Ἡλίας τὸν ὁποῖον ἀνέμεναν, ἀπάντησε: «**οὐκ εἰμί**» (Ἰωάν. α' 21).

Επομένως, τόσο ἀπὸ τὰ προηγούμενα ἐδάφια, ἀλλὰ ἰδιαίτερος ἀπὸ τὸ τελευταῖο αὐτὸ τὸ ἐδάφιο ἀποδεικνύονται ὡς ψευδεῖς οἱ ἰσχυρισμοὶ τῶν «μετενσαρκωτῶν»¹⁴.

β) Χριστὸς καὶ Ἀβραάμ - «Χριστὸς» πρὸ τοῦ Χριστοῦ¹⁵;

Ἰωάν. η' 58: «*πρὶν Ἀβραάμ γενέσθαι ἐγὼ εἰμί*».

Οἱ ὄπαδοι τῆς μετενσαρκώσεως, παρερμηνεύοντας τὸ ἐδάφιο, ἰσχυρίζονται ὅτι «**βλέπουν**» σ' αὐτὸ ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶχε ζήσει μιὰ ἄλλη ζωὴ, πρὸ τοῦ Ἀβραάμ.

Βεβαίως, ἐδῶ ὁ Κύριος θέλει νὰ διδάξει ὅτι ὁ Ἰδιος, δὲν εἶναι ἕνας ἀπλὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ ὅτι ὡς Θεὸς ὑπάρχει αἰωνίως, ἀκόμη καὶ πρὸ τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ γενάρχη τῶν Ἑβραίων.

14. Ἀλλὰ καὶ τὸ ἐδάφιο Λουκ. θ' 7-8, δὲν ἔχει καμμία σχέση μετὰ τὴν μετενσάρκωση, κάνει μάλιστα λόγο γιὰ «ἀνάσταση» τοῦ Ἰωάννη, ἢ κάποιου ἀπὸ τοὺς προφήτες καὶ ἐπομένως ἀνατρέπει τὴν δοξασία αὐτῆ.

15. Σχετικὸ εἶναι καὶ τὸ Ματθ. ιστ' 13-14, τὸ ὁποῖο οἱ ὄπαδοι τῆς μετενσάρκωσης ἐπίσης διαστρεβλώνουν: «**Τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου**».

Ἰσχυρίζονται τελείως ἀβάσιμα ὅτι σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτηση ὁ Χριστὸς ἤθελε νὰ μάθει ποιὸς νόμιζαν οἱ Ἰουδαῖοι ὅτι ἦταν σὲ προηγούμενη μετενσάρκωσή του. Τὸν θέλουν μάλιστα ὡς ἕναν ἄνθρωπο πού ἔφθασε στὴν τελείωση καὶ ἤλθε πλέον σὲ ἐκούσια μετενσάρκωση. Ὁ Κύριος, μετὰ τὸν τρόπο αὐτό, ἤθελε νὰ καταργήσει τὴν πλανημένη γι' Αὐτὸν γνώμη τῶν Ἰουδαίων (ὡς τοῦ ἐγκοσμίου Μεσσία) καὶ νὰ διδάξει τοὺς μαθητές Του ποιὸς πραγματικὰ ἦταν.

γ) Ὁ ἐκ γενετῆς τυφλός:

Ἰωάν. θ' 1-7: «*Ραββί, τίς ἡμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἵνα τυφλός γεννηθῆ;*».

Ἄλλὰ καὶ τὸ ἐδάφιο αὐτὸ τίποτε δὲν λέει περὶ μετενσαρκώσεως. **Οἱ** Ἰουδαῖοι ἐξέφρασαν στὸν Κύριο τὴν ἀπορία τους γι' αὐτὸ πὸ ἐβλεπαν. **Ἄ**ν ἐρωτοῦσαν ἂν στὸν τυφλὸ συνέβαινε «ὁ νόμος τοῦ Κάρμα», ἀφοῦ οὔτε στὴν Παλαιὰ Διαθήκη μπορεῖ νὰ στηριχθεῖ ἡ δοξασία αὐτή, οὔτε οἱ Ἑβραῖοι πίστευαν στὴ μετενσάρκωση.

Ἐξ ἄλλου ὁ ἴδιος ὁ Κύριος, στὴν ἀπάντησή του, οὐσιαστικὰ ἀκυρώνει τὸν ἰσχυρισμὸ τῶν ὀπαδῶν τῆς μετενσαρκώσεως. **«Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῆ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ».** **Ὁ** τυφλός, δηλαδή, δὲν «πλήρωνε» κάποιο κακὸ Κάρμα προηγούμενης ζωῆς του. **Σ**κοπὸς τῆς περιπέτειάς του ἦταν νὰ ἀποκαλυφθεῖ στους ἀνθρώπους ἡ δύναμη καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, καὶ ὄχι νὰ τιμωρηθεῖ ὡς τυφλός. **Ὁ** Κύριος τονίζει τὸ ἀποτέλεσμα πὸ θὰ προκύψει ἀπὸ τὴν ἀσθένεια τοῦ τυφλοῦ καὶ ὄχι τὴν αἰτία, πὸ δὲν ὑπῆρχε¹⁶.

δ) Ὁ Παῦλος

Γαλ. στ' 8-9: «*ὁ γὰρ ἐάν σπείρῃ ἄνθρωπος τοῦτο καὶ θερίσει».*

Τοῦ ἐδαφίου αὐτοῦ γίνεται συχνότατη καὶ δυναμικὴ χρῆση. **Οἱ** ὑπέρμαχοι τῆς μετενσάρκωσης ἰσχυρίζονται ὅτι οἱ λόγοι αὐτοῦ τοῦ Παύλου ἀποτελοῦν «ἐπιτομὴ τοῦ Νόμου τοῦ Κάρμα»¹⁷.

Ὁμως, ἀπὸ τὴν μελέτη τοῦ ὅλου ἐδαφίου, ἐξάγεται ὅτι ὁ Παῦλος ἐδῶ διδάσκει ὅτι ὅποιος ἐνεργεῖ κατὰ τίς ἐπιθυμίες τῆς σαρκός, ὁ ἴδιος θὰ θερίσει αἰώνια κόλαση. **Τί**ποτε περισσότερο.

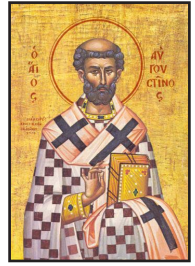
ε) Πατέρες καὶ Ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς

Οἱ ὑπέρμαχοι τῆς μετενσάρκωσης, ἀνατρέποντας καὶ κατακρεουργώντας κυριολεκτικὰ τὰ κείμενα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἐμφανίζουν περισσότερους ἀπὸ δεκατέσσερις Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας (ἀπὸ τοὺς ἐπιφανέστερους) νὰ ἐνστερ-

¹⁶. Βλ. περισσότερα στὸ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, μνημ. ἔργ. σελ. 85.

¹⁷. Βλ. περιόδ. «Παραψυχολογία», Ἰούν. 1980, σελ. 93.

νίζονται και να διδάσκουν την μετενσάρκωση¹⁸. Ίδιαίτερος έπιμένουν ύποστηρίζοντας ότι ό Ωριγένης (185-254 μ.Χ.) και ό Ι. Αύγουστίνος (354-430 μ.Χ.), ύπήρξαν ύπέρμαχοι τής δοξασίας αυτής. Όμως, από την μελέτη τών πατερικών κειμένων προκύπτει ότι, όχι μόνον κανείς απ' αυτούς δεν αποδέχεται την αντίγραφική και αντίχριστιανική αυτή κακοδοξία, αλλά και καταδικάζουν κάθε σκέψη γι' αυτή.

Στά πλαίσια τής σύντομης αυτής εργασίας μας είναι αδύνατο να επέκταθούμε στο κεφάλαιο αυτό. Έπειδή όμως, ειδικά για τον Ωριγένη, ισχυρίζονται ότι ή Ε΄ Οικουμενική Σύνοδος (553 μ.Χ.), με την επέμβαση του Ιουστινιανού, τον κατεδίκασε γι' αυτή την ιδέα του, ανατρέποντας έτσι την μέχρι τότε αποδοχή τής δοξασίας αυτής από την Έκκλησία, θα αναφερθούμε πολύ σύντομα στο θέμα αυτό.

Πρωτίστως, πρέπει να παρατηρήσουμε ότι ή καταδίκη του Ωριγένη είχε γίνει δέκα έτη πρό τής Ε΄ Οικουμενικής Συνόδου, από την ένδημούσα Σύνοδο τής Κωνσταντινουπόλεως (543 μ.Χ.). Στην Ε΄ Οικουμενική Σύνοδο καταδικάστηκαν τά έργα του Ωριγένη (Ωριγενισμός) και οί κακοδοξίες του περι προϋπαρξης τών ψυχών, αποκατάστασης τών πάντων και μερικές χριστολογικές αποκλήσεις του. Πουθενά στα Πρακτικά τής Συνόδου δεν ύπάρχει και ή ελάχιστη αναφορά στη μετενσάρκωση.

Έξ άλλου, ό ίδιος ό Ωριγένης σε πολλά σημεία τών συγγραμμάτων του, απορρίπτει και καταδικάζει την κακοδοξία αυτή, αποκαλώντας την «μετενσωμάτωση». Θα περιοριστώ σε δύο μόνο φράσεις του: «...Έν τούτοις Ηλίος ούχ ή ψυχή (Ηλιού) δοκεῖ μοι λέγεσθαι, ίνα μή έμπίπτω εις τὸ άλλότριον τής εκκλησίας του Θεού περι μετενσωματώσεως δόγμα, ούτε παραδιδόμενον ύπό τών αποστόλων ούτε έμφαινόμενον ύπό τών γραφών»¹⁹.

Και στο «Κατά Κέλσου» γράφει: «Τους πεποιθότας την περι

18. Βλ. Γαβρ. Σιμονέτου, μνημ. έργ. σελ. 9 έξ.

19. Ωριγένη, *Εις τὸ κατά Ματθαῖον*, τόμ. ιγ΄ 1, ΒΕΠΕΣ, τόμ. 13, σελ. 162, 20-28.

μετενσωματώσεως ἄνοιαν ἀπὸ ἰατρῶν, τῶν καταβιβαζόντων τὴν λογικὴν φύσιν ὅτε μὲν ἐπὶ τὴν ἄλογον πᾶσαν ὅτε δε καὶ ἐπὶ τὴν ἀφάνταστον θεραπεύωμεν»²⁰.

(ἔπεται τὸ Μέρος Δ')

20. Τοῦ ἰδίου, Κατὰ Κέλσον Γ' LXXV, ΒΕΠΕΣ, τόμ. 9, σελ. 228, 36-38. Καὶ σὲ ἄλλο σημεῖο γράφει: «Ὅρα δὲ καὶ τὴν (τὸ τέλος, στὸ ἐπόμενον). διαφορὰν τοῦ αἰτίου τῆς τῶν ἐμψύχων ἀποχῆς τῶν ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου καὶ τῶν ἐν ἡμῖν ἀσκητῶν. ἐκεῖνοι μὲν γὰρ διὰ τὸν περὶ ψυχῆς μετενσωματωμένης μῦθον ἐμψύχων ἀπέχονται: ... ἡμεῖς δὲ κἂν τὸ τοιοῦτον πράττωμεν, ποιούμεν αὐτό, ἐπεὶ ὑπωπιάζομεν τὸ “σῶμα” καὶ δουλαγωγούμεν», τοῦ ἰδίου, αὐτόθι Ε', XLIX, ΒΕΠΕΣ, τόμ. 10, σελ. 47, 13-20. Βλ. τοῦ ἰδίου, Περὶ Ἀρχῶν, κεφ. VIII, 4, ΡΜ τόμ. 11. στ. 180.